

[Jørgen Gram.]

fremførte. Men i øvrigt er det jo en ganske umulig Diskussionsform, der praktiseres, naar alle, der har haft med Handelsforhandlingerne at gøre, har faaet Tavshedspaalæg — dette gælder Repræsentanterne i selve Delegationen og de Erhvervsrepræsentanter, der som Ledere af forskellige Erhvervsgrupper har haft med Traktatforhandlingerne at gøre —, medens Udenrigsministeren kan sige, hvad han vil. Just derfor ønsker jeg at gøre Indsigelse imod, at den højtærede Udenrigsminister føjer sine Ord, som han gør, naar Udenrigsministeren — det staar paa Sp. 1598 — i sin Omtale af Tysklandseksporten siger, at »Programmet er i Modsætning dertil« — hermed sigtes til Landbrugets Salgsønsker — »bygget paa en Vurdering af de praktiske Muligheder, der kan antages at være for Udførelsen i de Aar, man drøfter. Denne Vurdering foretages af de danske og de tyske Forhandlere i Raadslagning med de forskellige Erhverv og forskellige Ministerier«. Enhver, der hører og læser dette, maa faa det Indtryk, at ogsaa Handels- og Landbrugsrepræsentanterne har været med og har givet deres Tilslutning til, at Programmet for næste Aar fik den Højde, der har været nævnt. Men dette er jo ikke Tilfældet. Nu i Dag har den højtærede Udenrigsminister rigtignok sagt, at det var de danske og de tyske Regeringsudvalg, der havde fastsat Tallet for Handelstraktaternes Program, og dær er der jo ingen Erhvervsrepræsentanter med. Jeg vil altsaa fastslaa, at det er et Diktat, som ikke har været til at rokke ved; der har ikke været Tale om nogen Godkendelse fra Erhvervenes Side og kan ikke blive det, i hvert Fald ikke for Landbrugets Vedkommende, og jeg regner med, at Handelen siger ligesaa, for naar man ser paa den stadig tilstedeværende store Mængde af utilfredsstillende Købsønsker, kan vor Udførsel altsaa i høj Grad hæves. Det har været nævnt adskillige Gange, men jeg vil altsaa alligevel fremkomme med et Par typiske Eksempler i den Retning.

En Købmand søgte for nylig om at faa for 106 750 Kr. Valutaattester — det var det Tal, han havde Ret til at faa, hvis man kan tale om Ret med Hensyn til Importtallet. Han fik for 60 000 Kr. Paa en fornyet Henvendelse fik han for 8 800 til,

men han kom jo alligevel kun op paa med et rundt Tal 69 000 i Stedet for 106 000. Det drejede sig om Jernvarer.

I et andet Tilfælde kunde en Købmand ikke engang faa Lov til at købe en Vare, som overhovedet ikke blev lavet her i Landet, men fik pure Afslag. I et tredje Tilfælde drejer Valutacentralens Nedskæring sig om mange Hundrede Tusinde Kroner. Varen kunde udmærket leveres fra Tyskland og kunde sælges her, men Lederen af den tilsvarende konkurrerende Hjemmeindustri her i Landet er et meget indflydelsesrigt Medlem inden for Valutacentralens Virkefelt, og den mægtige Nedskæring var Resultatet.

Jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der forleden hævdede, at den danske Industri nok kunde konkurrere. Hvorfor benytter man sig saa af disse Importforbud, som det faktisk er? Ja, saa vidt er det faktisk kommet, at Importørerne ikke tør lade deres Sager komme frem for Offentligheden, fordi deres indflydelsesrige Konkurrenter muligt kunde gøre Forholdene endnu ringere for dem, end de er i Øjeblikket. Jeg kan ikke erkende, at Landbrugets Salgsønsker over for Tyskland skulde ligge meget højt over, hvad der findes praktiske Muligheder for at gennemføre, ja, Udenrigsministeren talte endda i Dag om Fantasital.

Hensynet til England nævnte baade Udenrigsministeren og Landbrugsministeren. Naturligvis skal dette Marked bibeholdes i sin fulde Udstrækning og Handelstraktaten med England opfyldes, men naar Danmark i 1926, for at tage et tilfældigt Tal, kun havde en Indførsel fra England paa 186 Mill. Kr., i 1931 paa 219 Mill. Kr., i 1936 paa 543 Mill. Kr., i 1937 paa 642 Mill. Kr., har vi til fulde opfyldt vor Indkøbspligt dær. Vort højeste Indkøb i England siden 1921 laa i 1924 med 446 Mill. Kr., nu er vi altsaa helt oppe paa 642 Mill. Kr., og Danmark er Englands trediebedste Kunde i Europa.

Vi, der ikke kender Handelstraktaternes Ordlyd, men kun har de offentligt tilgængelige Tal at holde os til, maa da nok sige: Der kan ikke være yderligere Forpligtelser over for England. En Stigning i vore Indkøb i dette Land fra 219 Mill. Kr. i 1931 — vi kunde ogsaa tage andre Aar, for det er